

Čtení na pokračování,
Část třicátá první:

Sotos Chondropoulos:

Svatý Nektarios - Svátý našeho století

Kapitola XVII/3 ... pokračování

Příběh o tom, jak oslepla, patří k těm smutným. Jako dítě onemocněla tyfovou horečkou a nemohla se uzdravit. Místní doktor s omezenými medicínskými znalostmi, jak to tenkrát bylo, řekl, že jedinou možností, kterou může nabídnout je jistá injekce. Nicméně tato injekce povede k tomu, že dítě oslepne. Když měli na výběr mezi slepotou a smrtí, vybrala si rodina slepotu, a tak se stalo, že toto dítě opravdu přežilo, vyrostlo a stala se z něj nádherná mladá dívka. Měla vnímavou, jemnou, milující a soucitnou duši a při hledání podstaty života potkala Krista a Jeho slib věčného života. Jako malé dítě vstávala časně ráno, aby se účastnila jitřních služeb, odcházela večer, aby navštívila večerní bohoslužbu a zůstávala vzhůru celou noc při celonočním bdění. A pomalu tak začínala znát všechno svaté učení a evangelia srdcem. Kromě toho nebyla nikdy doma nečinná. Dělalala své domácí práce, a dokonce se učila, jak vyšívát a provádět různé druhy ručních prací. Byla vedena životodárným Duchem, a překypovala nevinností, příjemností a vírou v Boha, které byly tak silné, že nikdy nedávaly příležitost zbytečné zvědavosti či pochybnostem.

Paní Mathopoulosova domu se jako matka cítila šťastná, že se o Chrysanthi starala. Pečovala o ni, a navíc se jí snažila chránit. Když vešlo ve známost, že se Chrysanthini sourozenci hádají a nadávají si, nedovolila paní, aby je Chrysanthi navštívila.

Nedlouho před tím poznali tato paní a její manžel Nektaria, oblíbeného děkana od Rizarioských. Bylo to krátce poté, co byli přivedeni blíže k tradici církve. Často přicházel do jejich domu a přinášel cenné rady vztahující se k jejich duchovnosti a charitativním darům. Naslouchal jejich zpovědím a žádal je, aby navštěvovali nedělní liturgie ve škole jako jeho hosté. Paní s sebou několikrát vzala Chrysathi a chtěla Nektariovi říci o dívčině podivuhodném duchovním daru.

„Říkám Vám, Vaše Eminence, ona je opravdu anděl ... Takový, jaký jen zřídka přichází mezi nás na zemi. Nedostává se mi slov, když se pokouším popsat Vám její požehnanou duši.“

Nektarios se jen usmíval. Nemohl jaksi úplně věřit tomu, že tato elegantní dáma nepřehání. Přese všechno byl její život životem někoho, kdo patří k privilegované třídě, a jehož největším utrpením jsou patrně porodní bolesti. Jedné neděle pozvala tato zámožná dvojice Nektaria na malou oslavu, kterou pořádali. Požádali ho, aby zůstal na oběd a udělil jim požehnání. Po obědě navrhla paní Chrysanthi, že by mohla přinést podnos s kávou. Chrysanthi však na nabídku odpověděla pláčem. Hájila se před paní: „Prosím ne, jak se mohu, já nehodná hříšnice, přiblížit tak blízko k tak svaté osobnosti? To by nebylo správné. Prosím netrvejte na tom, abych nosila podnos s kávou ... Uděláte mi prosím tu laskavost?“

„Výborně,“ odpověděla paní a poslala podnos po jednom ze služebníků.

Nicméně přemýšlela o plánu, jak by se setkali. Dělal na Chrysanthi dojem, že reverend je v jídelně a vzala ji do knihovny, kde ve skutečnosti byl. Nektarios listoval svazkem Philokalie, když vstoupily. Paní předstírala, že něco zapomněla a nechala ty dva o samotě, aby se vzájemně poznali. Hovořili spolu asi hodinu. Když byl čas odchodu, zavolali na Nektaria, aby ho mohli vzít ve svém kočáru taženém koňmi zpátky do školy.

Paní se na něj zvědavě dívala. „Tentokrát,“ řekl jí, „nejen, že jste nepřeháněla, ale vše, co jste mi o dívce řekla, nestačí k její chvále. Je to opravdu výjimečná, duchem podobná andělu. Blahopřeji Vám k tomu, že máte požehnání její přítomnosti ve svém domě a ve své péči.“

KAPITOLA XVIII/3

Od jejího setkání s Nektariem, vypadala Chrysanthi, jako by se vznášela na oblaku štěstí. Už se o něm zmínila svým přátelům, oddaným křesťanům, a všichni si pak zvykli se u něj zpovídat. Vytvořili tak velmi pěkný kroužek pokorných křesťanských studentů.

Paní byla obzvláště šťastná, když to viděla. Aby ukázala svůj souhlas, a aby zabezpečila Chrysathin pobyt ve svém domě, nabídla zvláštní místnost v přízemí domu, aby se tam mohly dívky scházet. Dívky se jmenovaly: Kateřina, Eleni a Angeliki. Kateřina byla o čtyři roky mladší než Chrysanthi, Eleni byla o deset let starší a Angelice bylo osmnáct. Každá měla nějakou práci, v níž byla úspěšná. Jedna pracovala v domácnosti, další byla švadlena a jiná vyšívala. Když se sešly, četly z Písma, modlily se, zpívaly a probíraly možnosti, jak nabídnout své služby, kdekoliv mohly. Jejich čistá, krásná srdce se během jejich křesťanského přátelství pozvedala.

Jednoho letního večera po krátkém dešti, který po sobě zanechal voňavý vzduch, se dívky opět jednou setkaly. Paní Eleni, nejstarší ze skupiny, byla poslední, která se ke společnosti připojila. Protože Eleni pracovala současně

jako zdravotní sestra, požádala, zda se toho večera v průběhu jejich pravidelné přímluvné pobožnosti k Bohorodici, mohly modlit za pacienty v nemocnici a za chudé bez domova, jichž byl tehdy nadbytek. Po skončení bohoslužby se paní Eleni zeptala ostatních dívek: „Řekněte mi, sestry, jak se vám líbilo středeční kázání našeho duchovního otce?“

„Ach, jakou má duši, jakou jen má duši,“ povzdechla si Kateřina.

„Je to velká Boží laskavost, že jsme ho potkaly, a že mu můžeme zjevovat hluboké starosti našich srdcí,“ řekla Eleni. „A za to vše vděčíme Chrysanthi.“

„A Mathopoulosově rodině,“ dodala Angeliki.

„Ne, za všechno vděčíme Hospodinu“, řekla Chrysanthi s pokáráním.

„Ano, vskutku Hospodinu ... Jemu buď sláva,“ souhlasily všechny.

„Nektarios je prostý, dobromyslný, a tak ochotně nabízí svou pomoc nešťastným.“

Eleni znovu zahájila rozhovor. „Je duchovní a jako duchovní by takový měl být.“

„Představ si, slyšela jsem, že plynule ovládá francouzštinu,“ řekla Kateřina.

Chrysanthi zvýšila hlas.: „Všechno, co říkáte, je nepodstatné. Zapomínáte, co je první a nejdůležitější v jeho povaze.“

„Řekni nám, co to je,“ požádaly ji ty tři.

„Copak to ještě nevidíte? Já jsem slepá, a přesto jsem to poznala na dálku.“

„Ano, je neobyčejně šlechetný,“ řekla tiše Kateřina.

„A je pokorný jako Lazar se svými vředy,“ přidala paní Eleni.

„Přesně,“ odpověděla Chrysanthi. „Umíte si představit, jaká břemena nosí. Nejen, že je představený velké školy, ale píše také ty nebeské knihy, slouží bohoslužby v chrámě, káže a nikdy nevyhodí nikoho, kdo za ním přichází s problémem. Jen Bůh ví, kolik celonočních bdění odříkal, aby měl sílu pokračovat dál. Musím přiznat, že se bojím, aby ho nezradilo zdraví. Myslíte si, že je pro něj snadné ubírat čas z takového plánu, jen aby mohl naslouchat zpovědím nás, bezvýznamných dívek?“

„Chrysanthi, ty nejsi bezvýznamná, vždyť mu tě představila samotná paní. Kromě toho, jeho Eminence k tobě má velmi blízko a nejvíce tě miluje.“

„A díky tvé blízkosti, se i my ostatní můžeme připojit,“ dodala Kateřina.

„Neříkejte takové věci, sestry. On je mužem, který nerozlišuje. Ve skutečnosti mi jednou jeho sekretář řekl, že stejně tak pravidelně zpovídá jednoho neznámého arménského nosiče, který nosí kufry v Monastiraki.“

„Pak tedy opravdu nerozlišuje,“ dodala Kateřina.

„Co mohu říci,“ pokračovala Chrysanthi, „je, že od té doby, co se před ním zpovídám ze svých hříchů a dostávám přijímání, prožívám úplně jiné štěstí, jaké jsem dosud nikdy necítila a které ani myšlenky na smrt nemohou zaplašit.“

„Drahá sestro, kéž tě čeká mnoho let a požehnaná jsou tvá slova. Je zvláštní, že také já, ačkoliv jsem jen ubohá hříšnice, cítím úplně to samé,“ řekla paní Eleni.

V tu chvíli se paní Eleni a Kateřina podívaly na sebe a řekly. „Co říkáš, Chrysanthi, měly bychom se stát monaškami? Chtěla bys, abychom se my čtyři, včetně Angeliki, která je ještě tak mladá ...“

Chrysanthi si okamžitě stoupla a začala plakat. „Můj Pane, můj Pane!“ volala. Ostatní se také rozplakaly. Když se opět vzpamatovaly, řekla Kateřina: „Čekala jsem na tuto požehnanou chvíli.“

„Nespěchejte,“ řekla paní Eleni. „Jsem o čtrnáct let starší než ty a o trochu moudřejší. Uvědomte si, že život monašek je velmi náročný.“

„Máš obavy o naše blaho, že? Protože Chrysanthi a já jsme chudé.“

„O to se nestarejte, mám dost pro nás pro všechny,“ zvolala Angeliki vítězně. „Mám jeden z těch strojů na pletení ponožek.“

Dívky se rozesmály.

„Pokud to myslíte skutečně vážně, tak já peníze mám,“ dodala paní Eleni. „Jelikož jsem zdravotní sestra v nemocnici Evangelismos, doživotně budu brát penzi, a rovněž jsem šetřila polovinu z platu, který jsem dostávala.“

„To všechno je pěkné ... Kromě toho, nebudeme pokračovat v práci?“ zeptala se Chrysanthi. Paní Eleni ji přerušila: „Kam ale půjdeme? Měli bychom jít do jednoho z těch dobře zavedených ženských klášterů, nebo skončíme v pustině jako poustevnice?“

„Půjdeme a probereme to s naším duchovním otcem, Nektariem, a on nás povede“, souhlasily všechny.

„To je dobrý nápad,“ řekla paní Eleni. „Jen se stydím požádat ho o audienci právě nyní, protože jsem ho v poslední době obtěžovala s tolika věcmi.“

„Nedělejte si s tím starosti, zajdu za ním,“ nabídla se nesměle Chrysanthi.

Všechny se objaly a políbily a znovu začaly plakat. Chrysanthi se třikrát pokřižovala a klidně zazpívala verše, které sama složila, a o nichž zatím nikomu neřekla:

Ubohá duše se rmoutí a sténá,
a hlasitě volá jméno Boží.